

No. 28 Mart 1967
HABER İSTANBUL

sabah penceresi

Süna Korat Resitali

Ben geçen akşam Tepebaşı Tiyatrosunda dinlediğim La Traviata Operasına sade Suna Korat resitali diyeceğim. Temsile katılan diğer sanatkarlar beni mâzur görsün. Herkes, gerçi, elinden geleni yaptı, fakat aradaki klâs farkı sebebiyle, La Traviata bir Suna konsertosu oldu. Salonda herkesin gözü ve kulağı onda idi.

Sanatkarı bundan birkaç sene evvel, San Smemasında Lucia di Lamer Moor Operasında dinlemiştim. O zaman da berak, müzikal ve nüanslı bir sesi vardı. O zaman da, opera sanatkarlarında pek rastlanmayan güzel bir fiziğe sahipti. Aradan yıllar geçti, Suna'yı bizim Operanın sahnesinde dinlemek fırsatı zuhur etmedi. Yalnız, memleket dışında her gittiği yerde kazandığı büyük başarıları biliyordun. Sanatkar, bazılarının yaptığı gibi bunları gazetelere telgraf çekerek memleket halkına iletmiyordu. Ben onları dillerini bildiğim memleketlerin gazetelerinden, bilmediklerimin de kültür ataşeleri tarafından kesilip tercüme edilen gazete kupürlerinden öğreniyordum. En yetkili kalemlerin yazdıkları bu medhiyelerden anlaşıyordu ki, Suna Korat, operanın hâlâ en mükemmel sanat sayıldığı, opera dinleyicilerinin en ufak bir sürçmeyi dahi affetmedikleri, müzik kültürü ileri ve zevki incelmış her memlekette sabırsızlıkla ve heyecanla beklenen, sesi ve oyunu candan beğenilen bir soprano olmuştu. O kupürlerde, Suna'nın topladığı alkış seslerinin akisleri vardı.

Geçen akşamki La Traviata Operasında, pardon, resitalinde Suna'yı dinlerken, yabancı basında uyandırdığı hayranlığın ne kadar haklı ve yerinde olduğunu anladım. Suna Korat, Lucia di Lamernoor'da vâdettiklerini fazlasıyla gerçekleştirmiş ve pek kısa bir zamanda dünya çapında büyük bir sanatkar olmak hünerini göstermişti.

O temsilde kendisine lâyık bir partöneri de yoktu. Yalnız, Demirhan Altuğ'un idare ettiği orkestra ile Muhiddin Sadak'ın yetiştirdiği koro ve bir de Ankara Devlet Tiyatrosundan gelerek Germout rolünü oynayan Seyit Ahmet Yıldız, bu yalnızlığı, bu boşluğu doldurmaya çalışılar. Bu tip operaların dayandığı soprano - tenor ikilisinin bir tarafı işlemeyecek olursa, bozulan dengeyi yeniden kurmak için işliyen tarafın ne kadar zahmet çekmesi gerektiğini takdir buyururuz. Fakat Suna Korat, bu işi yaparken kendinden neler harcadığını göstermeden, gayet rahat bir ses ve oyun hüneriyle, salondakileri sahnede oynayan La Traviata'ya bağlayabildi, hattâ partönerinin zaafını fazla belirtmemek hususunda bütün zekâ ve iyi kalbiliğini seferber ederek.. Hattâ, sırf bu sevap endişesiyle, o cömert ses organına belli belirsiz bir surdin takarak...

Gür ve tatlı sesli bir tenorla, kendine lâyık bir sanatkarla oynadığı zaman, La Traviata'nın ne emsalsiz bir müzik ziyafeti olabileceğini, temsil boyunca, hayâl ettim, durdum. Opera İdaresi, Suna'nın katıldığı bir gala gecesinde acaba daha tedarikli olamaz mıydı? Gerçi sık sık İtalyadan ucuz tenorlar davet edildiğini görüyoruz. Fakat bunların çoğu, orta çizginin altında kalan elemanlar.. Bir seferinde Aida için Bulgaristandan cidden parlak bir sanatkar getirilmişti: Nikolof. Sonra, tekrar İtalyan koristlerine dönüldü. Artık tenorsuz opera olamayacağını bilsek ve sopranolarımıza denk çapta tenorlar bulmanın yolunu öğrenebilsek! Tabii, biz iyilerini yetiştirinceye kadar... Fakat öyleleri yetiştirmeye kadar, plâgün ve filmin bu kadar harcıâlem olduğu bir devirda, İstanbul müzikseverlerine acemi sesler dinletmeye hakkımız olmasa gerek!

Siyavuşgil